

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 104. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639966893648/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

10 Da jeg havde faaet *Characteren*, og Personerne jeg vilde lade *con-*
trastere med hinanden udtænkt gav jeg mig tilb at arbejde, men i det
faste Forsæt ikke at Lade nogen vide eller see det, førend jeg
ikke kunde komme videre, da at viise *Bornemann* det og siige ham
at min Latin var til Ende. Hver Morgen, sagde jeg til mig selv,
15 i Dag gaaer det maaskee endnu, men hvad vil du faae til i
Morgen? Jmidlertid voxede Materien under Arbeydet, og
da jeg endte den fjerde *Act* Blev jeg Bange, at jeg havde for meget
Stof til den Femte.

Fiortendes Dagen efter, at *Bornemann* havde holdt den anførte
20 Samtale med mig, var den kierlige Mand færdig og reenskreven.
Jeg skrev derpaa *Bornemann* en Sæddel til hvori jeg Bad ham, saa
[saa] snart, som mueligt at skienke mig nogle Timers Samtale
da jeg Behøvede hans Raad og Biestand i en for mig meget vigtig
Begivenhed, og hvori han kunde faae Leylighed at give mig Prøver
25 paa hans oprigtige Venskab. Da det aldrig faldt ham ind, at jeg havde
opfyldt hans Begiering i den Tiid, saa blev han meget uroelig over
den alvorlige Tone. Han skrev mig til, at dersom jeg ikke Lod ham
sige af, saa vilde han om Eftermiddagen være hos mig saa snart
Aftensang Begyndte. Ved Middags Bordet klagede jeg over Hoved
30 Piine, og naar jeg havde den, saa lukkede jeg mig gemeenligen
inde for at Lægge mig, og saa kom ingen til mig førend jeg ringede.
Da jeg saae *Bornemann* komme, gik jeg ham i Møde, og hans Forun-
dring tog til da jeg slog Døren i Laas efter ham.

Da jeg kom ind til ham, sagde han: Beste Veninde, har De haft
35 nogen Fortræd, som jeg kan være Dem til nogen Hielp i, saa siig
mig det, og De skal finde, at jeg er Deres Ven. Ney, svarede jeg,
der er Himlen skee Tak ikke mødt mig noget. Men der, sagde jeg,
og flyede ham *Comedien*, der har «De» et Beviis paa hvad Magt Deres Bøn
har over mig, Den er bleven til for at overtude Dem om, at De
40 troer mig meere til end jeg kan opfylde; men da jngen Menne«

ske veed noget derom uden De og jeg, saa undsee Dem heller ikke ved at fælde den Dom, at det skal blive en Hemmelighed for alle andre, min Hensigt er fuldkommen opnaaet, naar De seer at jeg gjør mig en Glæde af at opfylde Deres Ønsker. Det er umueligt,

15 sagde han, at De har gjort det i den Tiid. Tael ikke om Umueligheden, sagde jeg, førend De seer hvad det er. Det skal jeg snart, sagde han; thi min Begierlighed derefter er overmaade stor. Det vilde synes al for stor en Forfængelighed, at igientage her alt hvad han-

30 sagde alt, som han kom længere ind i Stykket, men alle disse Lovtaler smiggrede mig ikke halv saa meget, som hans Taare, der tvang ham to til tree gange at holde op ved Knudens Opløsning. Da han nu var færdig med Giennemlæsningen, gjorde han mig de meest kierligste

5 Taksigelser. At jeg fortjener Tak af Dem, sagde jeg, det siiger mit Hierte mig, men det er Deres Dom jeg vil have. Den er, svarede han, at De endog har langt overgaaet min Forvendtning; Der er ikke det mindste i det, som Bær Præg af en Lære Klud; thi en gammel Autor vilde gjøre sig en Ære af at sætte sit Navn paa det. Men for at viise

10 Dem hvor oprigtig jeg er, saa vil jeg tilstaae Dem, at de mange store Skønheder og min Nysgierrighed kan have bragt mig til at hoppe over Feylene. Men vil De give mig en Koppe *Caffee* og tillade mig at læse det endnu engang; saa skal det skee med saa *critisk* et Øye, som Avind selv, men skulde jeg endog finde nogle, saa sætter jeg Dem dog

15 min Ære i Pandt paa, at de ikke ere af den Beskaffenhed, at det kan hindre Dem fra at give Stykket til *Theatret*. *Caffee* skal De strax faae svarede jeg, men da De dog ikke finder Mishag i at Læse det endnu en gang, var det da ikke velgiort, om jeg Bad min Fader komme ned, at han og De skulde være mine Dommere.

20 Han Biefaldt det, min Fader kom, og Skalken Lod saa fremmet ved hver en *passage*, som om han aldrig havde seet det før. Han yttrede paa nye sin Længsel og Attraac efter at see det spillet, men ønske-

de tillige, at jngen uden *Horn*, som det ikke kunde skiules for, maat-